

РЕШЕНИЕ

№ 8013

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично - при закрити врата заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10759** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е след изпращането по подсъдност от Административен съд [населено място] с Определение № 2779/06.11.2023г. адм.д. 1864/2023г. по жалба на Д. К. Д., гражданин на Руската федерация, чрез адв. С., срещу: 1. Заповед № 3-2345/01.09.2023г., допълнена със Заповед № 3-2515/18.09.2023г. и 2. Заповед № 3-2344/01.09.2023г. на председателя на Държавна агенция „национална сигурност“ (ДАНС), с които са наложени принудителни административни мерки: „експулсиране“, „отнемане на правото на пребиваване в Република България“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“.

Жалбоподателят навежда подробни доводи за незаконосъобразност на оспорените заповеди. Твърди, че е пристигнал в България през 2007г. и че повече от 17 години животът, работата, приятелите и средата му на живот са свързани с България. Женен е за българка, студент е последен курс „право“ в Б. свободен университет, работи като управител на консорциум „Лагер „Ч.“ Д., в който са настанени украински бежанци, прокурист е на „С.Б.М.Д.“ ООД. Твърди, че не извършва дейности, които да представляват заплаха за националната сигурност, както и че издадените заповеди не са съобразени с чл.8 и чл.13 ЕКПЧОС и принципите за съразмерност, предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Позовава се на липса на мотиви на оспорените заповеди и недоказаност на изложените факти и предположения. Моли за отмяна на наложените мерки.

В съдебно заседание процесуалните представители на жалбоподателя поддържат жалбата и молят за отмяна на оспорените заповеди, като не претендират присъждане на разноски. В указания срок представят подробни писмени бележки.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Постъпили са подробни писмени бележки, към които са приложени справки от търговския регистър за „Корсар 141“ООД и „Лидинг“ЕООД(публичнодостъпни), както и копие от ревизионен акт от 12.04.2022г. Последният не е представен своевременно до приключване на съдебното дирене, поради което не следва да бъде обсъждан като доказателство по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства, в т.ч. и обособени в класифициран том с гриф “Секретно“, прие за установено следното:

Жалбоподателят Д. К. Д. е гражданин на Руската федерация, притежаващ национален паспорт №530459047, издаден на 03.10.2013г., валиден до 03.10.2023г. Пребивава законно в Република България от 01.08.2007г. като притежава разрешение за постоянно пребиваване в България, издадено от дирекция “Български документи за самоличност“ на МВР, на 22.05.2014г., валидно до 03.10.2023г. През 2020г. е кандидатствал за българско гражданство по реда на ЗБГ, като е дадено отрицателно становище от ДАНС от 20.01.2021г. и на осн.чл.33, ал.3 от ЗБГ, съветът по гражданство изразява отрицателно становище и е направено предложение за отказ.

Жалбоподателят има висше икономическо образование „банково дело“, работил е като финансист-икономист в Русия, а от пристигането си в България работи като прокуриснт на „С.Б.М.Д.“ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – Слънчев бряг, [община], хотел“К.“, вписан с решение № 1/16.02.2007г., ф.д. 1283/2001г. ОС-Бургас. Дружеството се представлява и управлява от А. Б., видно от учредителния договор. В качеството му на прокуриснт има право сам да управлява и представлява дружеството. Представено е удостоверение от 22.09.2023г. на Агенция по вписванията за вписани промени в раздел “Прокура“ относно начина на управление и представляване на дружеството.

Жалбоподателят е сключил граждански брак с българската гражданка С. Г. Н. с акт за гр.брак № 13 от 04.02.2021г.

Агенцията по вписванията удостоверява, че е вписано дружество по ЗЗД Консорциум „Лагер „Ч.“ Д. на 07.07.2020г., чието управление се осъществява от жалбоподателят и от Д. Г. Н. – С. – сестра на съпругата му.

Жалбоподателят е студент по право в Бургаски свободен университет(Б.), пети курс през учебната 2021/2022г., като има право да положи държавни изпити до 08.06.2028г., видно от удостоверение, издадено от Б. на 19.09.2023г.

Събрани са по делото доказателства, че в лагера, находящ се в [населено място], са настанени украински бежанци, пристигнали в България вследствие войната на Русия с У.. Не се спори, че жалбоподателят е бил ангажиран в оказване помощ на бежанците, което се потвърждава от показанията на св. Д. Н. и представените печатни материали, в т.ч. и за интервю с репортер на Агенция Ф.-Прес и видеорепортаж.

Жалбоподателят е управител на дружествата „Корсар 141“ООД и „Лидинг“ЕООД, като в първото дружество има дялово участие.

Представени са нотариални актове за продажба на недвижим имот №3/09.08.2006г.,

н.д. 728/2006г. и №16/08.08.2007г., н.д.746/2007г., с които се установява, че „С.Б.М.Д.“ООД чрез управителя Б. купува от И. И. и продава на Н. К. недвижим имот-дворно място с площ 3 255кв.м. по плана на [населено място], образуващо УПИ 1-353, ведно с триетажна масивна сграда. С нотариален акт №39/18.05.2012г., н.д.351/2012г. „Топ шел“ООД, чрез управителя Д. Д. закупува незастроен поземлен имот в землището на [населено място] с площ 5,007 дка с начин на трайно ползване-производствен терен.

Пред съда бяха разпитани в качеството на свидетели Р. Х. и Д. Н.-С.. Св.Х. е регистриран одитор и дипломиран експерт-счетоводител, който в това си качество заверява финансовите отчети на „С.Б.М.Д.“ООД, чийто прокурист е жалбоподателят и обслужва дружеството пет години. Запознат е с извършваните на дружеството проверки и заявява, че няма нарушения на финансовата дисциплина. Твърди, че е задължен да следи за съмнителни операции на основание специалния Закон за мерките за изпиране на пари и е категоричен, че не е констатирал такива операции.

Св.Н. познава жалбоподателя, тъй като нейната сестра е негова съпруга и двамата живеят в семейното им жилище в [населено място]. Свидетелката има заведение на територията на хотел „К.“ и с жалбоподателя са партньори в детския лагер в [населено място]. изключително са близки и твърди, че е привързан към България и не поддържа връзки в Русия, където бил за последно през 2020г. Няма приятели и среда в Русия, със сестра си не поддържа отношения, а майка му била в България преди 6 години. Свидетелката познава собствениците на „С.Б.М.Д.“ООД, които са руснаци и твърди, че жалбоподателят бил притеснен те да не разберат, че се грижи за украински бежанци. Относно взаимоотношенията между жалбоподателя и сестра й, сочи, че те се влошават периодично, поради връзката му с друга жена – украинка.

Със Заповед № 3-2344/01.09.2023г. на председателя на ДАНС на жалбоподателя е наложена ПАМ „Отнемане правото на пребиваване в Република България“ на осн. чл.40, ал.1, т.2, във вр. с чл. 10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ по мотивите изложени в Доклад №БС-6-8236/31.08.2023г. Оформен е отказ на 20.09.2023г. на жалбоподателя да получи заповедта.

Със Заповед № 3-2345/01.09.2023г. на жалбоподателя е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ на чужденец на осн. чл.42з, ал.1, т.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ по мотивите, изложени в доклад № БС-6-8230/31.08.2023г. Забраната е за срок от 5 години. Оформен е отказ на 20.09.2023г. на жалбоподателя да получи заповедта.

Със Заповед № 3-2515/18.09.2023г. е допълнена заповед рег.№ 3-2345/01.09.2023г., предвид изложените основания в Доклад № БС-6-8230/31.08.2023г. и доклад рег.№ БС-6-8773/2023г./18.09.2023г. и пропуск да бъде отразена ПАМ „Експулсиране“ съобразно предложението в Доклад № БС-6-8230/31.08.2023г., съдържащ конкретните фактически основания. С допълнението се отстранява непълнота в Заповед № 3-2345/01.09.2023г., като след думите „Налагане на принудителна административна мярка“ се добавя „експулсиране“ и принудителна административна мярка“; след думите „На основание“ се добавя „чл.42, ал.1, т.2 и“; след думите „Налагам принудителна административна мярка“ се добавя „експулсиране“ и принудителна административна мярка“ и след думите “За срок от 5/пет/ години се добавя „Мярката да бъде изпълнена в Руската федерация“. Оформен е отказ на 20.09.2023г. на жалбоподателя да получи заповедта.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни

изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок. Тя е подадена от надлежна страна, адресат на акта, имаща право и интерес от оспорването и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорените заповеди съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административните актове са издадени от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – Председателят на ДАНС, в кръга на предоставените му от закона правомощия.

Съдът констатира допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и материалния закон, поради което оспорените заповеди следва да бъдат отменени.

На жалбоподателя са наложени три принудителни административни мерки: „експулсиране“, „отнемане на правото на пребиваване в Република България“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“.

Съгласно чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ с налагането на принудителната административна мярка по чл. 42, ал. 1 от ЗЧРБ „експулсиране“, се отнема и правото на пребиваване на чужденеца в Република България и се налага мярката забрана за влизане на територията на държавите – членки на ЕС. Релевантният юридически факт, при наличието на който е допустимо прилагането на мерките отнемане на правото на пребиваване в Република България“ и „забрана за влизане“ в хипотезата на чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ е приложена принудителна мярка експулсиране и тъй като двете мерки са акцесорни, тяхното законосъобразно прилагане е обусловено от законосъобразното прилагане на мярката „експулсиране“. Поради това следва да бъде обсъдена най-напред законосъобразността на ПАМ „експулсиране“.

Със Заповед № 3-2345/01.09.2023г. на жалбоподателя, първо е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ на чужденец на осн. чл.42з, ал.1, т.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ по мотивите, изложени в доклад № БС-6-8230/31.08.2023г. Забраната е за срок от 5 години. В посочената заповед липсват правно основание и диспозитив за налагане на ПАМ „експулсиране“.

С последваща Заповед № 3-2515/18.09.2023г. е допълнена заповед рег.№ 3-2345/01.09.2023г., предвид изложените фактически основания в Доклад № БС-6-8230/31.08.2023г. и доклад рег.№ БС-6-8773/2023г./18.09.2023г. и пропуск да бъде отразена ПАМ „Експулсиране“ съобразно предложението в Доклад № БС-6-8230/31.08.2023г. С допълнението се отстранява непълнота в Заповед № 3-2345/01.09.2023г., като след думите „Налагане на принудителна административна мярка“ се добавя „експулсиране“ и принудителна административна мярка“; след думите „На основание“ се добавя „чл.42, ал.1, т.2 и“; след думите „Налагам принудителна административна мярка“ се добавя „експулсиране“ и принудителна административна мярка“ и след думите “За срок от 5/пет/ години се добавя „Мярката да бъде изпълнена в Руската федерация“. Видно е, че с тази допълнителна заповед са допълнени правното основание и разпоредителен диспозитив за ПАМ „експулсиране“.

Правното основание за издаване на посочената заповед № 3-2515/18.09.2023г. е чл.62,

ал.1 АПК, която предвижда, че преди изтичането на срока за обжалване административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта. Отстраняването на допуснати непълноти в акта, въпреки използвания от законодателя термин решение за допълване, става чрез издаване на нов индивидуален административен акт с акцесорно значение. Той не би могъл да има самостоятелно съществуване, доколкото по дефиниция допълва вече направено изявление на публичната власт. Допълващият административен акт има по дефиниция ограничено съдържание и с него не може да се изменя съдържанието, както и правата и задълженията на адресата с допълваният административен акт.

Действителната воля на органа се извежда от правните и фактическите основания за издаването на акта, а външно изразената воля е тази, която следва от буквалния му текст. В настоящият случай фактическите и правни основания, т.е. мотивите, посочени в Заповед № 3-2345/01.09.2023г. съответстват на нейният диспозитив за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“, но не и експулсиране. Компетентният орган извършва собствена преценка за налагане на ПАМ, като не е обвързан с предложението в доклада с № БС-6-8230/31.08.2023г., съдържащ фактическите основания. След извършена преценка ответникът е издал Заповед № 3-2345/01.09.2023г., с която е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“, но в тази заповед не е посочено правното основание за ПАМ „експулсиране“, за да се приеме, че е налице непълнота, която да бъде отстранена по реда на чл.61, ал.1 АПК.

В случая, чрез способа на чл. 62, ал. 1 от АПК административният орган на практика се е опитал да измени съществено издадената по-рано заповед и да санира пропуската най-напред да бъде издадена заповед за ПАМ „експулсиране“, с което е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила.

В заключение, съдът приема, че не се доказва издаването на индивидуален административен акт за ПАМ „експулсиране“, отговарящ на изискванията за форма и съдържание по чл.59 АПК, и законосъобразното налагане на посочената мярка, което е основание по чл.146, т.2 АПК за отмяна на Заповед № 3-2515/18.09.2023г.

Освен посоченото, следва да бъде отбелязано, че времево последващата Заповед № 3-2515/18.09.2023г. за допълване с ПАМ „експулсиране“ е след налагането на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ и ПАМ „Отнемане правото на пребиваване в Република България“. Издаването на допълнителната заповед не може да санира датата на издаване на ПАМ „експулсиране“ съгл. изискването на чл.59, ал.2, т.8 АПК, т.е. не може да се преодолее релевантният юридически факт, при наличието на който е допустимо прилагането на мерките „забрана за влизане“ и „отнемане на правото на пребиваване“ в хипотезата на чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ. В случая по делото е установена незаконосъобразност на заповедта, в частта, с която е приложена ПАМ „експулсиране“. Това автоматично води до извод за липса на правопораждащия факт за налагането на мярката „забрана за влизане“ и „Отнемане правото на пребиваване в Република България“, което води до незаконосъобразност на Заповед № 3-2345/01.09.2023г. и Заповед № 3-2344/01.09.2023г., които са акцесорни.

Относно материалната законосъобразност, следва да бъде посочено следното: За налагането на мерките се сочи материално-правно основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Нормата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ е приложима по

отношение на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава, или за когото има данни, че действа против сигурността на страната. За да се извърши посочената преценка е необходимо съответната заповед за налагане на ПАМ да бъде надлежно мотивирана от фактическа страна и да се установява наличието на данни за посочените в чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ обстоятелства. Изводът, че за чужденеца има данни, че действа против националната сигурност, е формиран на база на получена информация от ДАНС, представляваща класифицирана информация, обособена в отделен документ съгласно изискванията на чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Мотивиран е с данни за поведението на чужденеца, обективирани в доклад на ДАНС №8230 от 31.08.2023г., извадки от който са представени с писмо от 02.10.2023г. В доклада въз основа на обсъдена оперативна информация, е формиран извод за съпричастност на жалбоподателя към конкретни дейности и действия от негова страна, създаващи реална възможност за настъпване на вредни последици за националната сигурност, свързани с налагане на чужди интереси в сферата на икономиката и туризма, инвестиране и изпиране на пари от престъпна дейност. На преценка подлежи всяка информация за лицето, съществени в случая са данните за жалбоподателя, които го свързват с данни за осъществени от него действия, които могат да се определят като незаконна дейност, която би поставила в риск функционирането на обществения живот в конкретна област.

Легалната дефиниция на понятието "национална сигурност" е дадена с разпоредбата на чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, към която препраща и нормата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за ДАНС - Национална сигурност е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Понятието за държавна сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи на гражданите.

Съгласно практиката на СЕС при прилагането на Директива 2004/38/ЕО относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, следва да се преценят изключителният характер на заплахата за накърняване на обществената сигурност поради личното поведение на съответното лице, преценена при необходимост към момента на приемане на решението за ПАМ. Изнесените в доклада данни, касаещи жалбоподателя, са за период от преди 2019 г., поради което съдът не може да извърши преценка към момента на издаване на заповедите за съпричастност на жалбоподателя към конкретни дейности и действия от негова страна, създаващи реална възможност за

настъпване на вредни последици за националната сигурност. През този период са твърдените трансфери на парични средства от фирми, с които жалбоподателят е обвързан. Същевременно не са ангажирани писмени доказателства, в т.ч. и за извършвани проверки от данъчните органи, доказващи данъчна и финансова неизправност на дружествата. От събраните гласни доказателства се установи чрез св.Р. Х., че през последните пет години дружеството „СБМД“ ООД, чийто прокурист е жалбоподателят, спазва финансовата дисциплина и като одитор той не е констатирал съмнителни финансови операции. Наведеният довод за целенасочени действия от жалбоподателя за умишлен фалит на предприятие за производство на рапани и неизплатени възнаграждения на работниците и евентуални щети за държавата не се подкрепя с доказателства. Действията, посочени в доклада и обобщените справки, свързани със закупени имоти и посещения в тях и на плавателен съд, са единични и също отпреди 5-6 години, като същите не могат да обосноват застрашаване на националната сигурност съществуващо към момента на издаване на оспорените заповеди.

На следващо място, ответникът не се е съобразил с релевантната за процесния случай разпоредба на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, определяща, че при прилагане на принудителните административни мерки, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категорията уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Формално от страна на административния орган е отбелязан фактът на дългогодишното пребиваване на жалбоподателя в Република България и др., но не е обсъдено в доклада напр., участието на жалбоподателя в стопанисването на детски лагер“Ч.“ в [населено място], в който са настанени бежанци от У.. Това не дава възможност да се прецени дали приложените мерки са пропорционални и дали с тях не се засягат в недопустима степен правата на чужденеца, гарантирани от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Посоченото представлява допълнително основание за незаконосъобразност на заповедта, което в допълнение към направения по-горе извод за липса на правопораждащия факт за налагането на ПАМ „забрана за влизане“ и „отнемане право на пребиваване“, води до отмяна на оспорените заповеди.

При този изход на делото жалбата като основателна следва да бъде уважена, а оспорените заповеди бъдат отменени като незаконосъобразни.

От страна на жалбоподателя не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ: 1. Заповед № 3-2344/01.09.2023г. на Председателя на ДАНС за наложена на Д. К. Д., гражданин на Руската федерация, ПАМ „Отнемане

правото на пребиваване в Република България“ на осн. чл.40, ал.1, т.2, във вр. с чл. 10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ; 2. Заповед № 3-2345/01.09.2023г. на Председателя на ДАНС за наложена на Д. К. Д., гражданин на Руската федерация ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ на чужденец на осн. чл.42з, ал.1, т.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и 3. Заповед № 3-2515/18.09.2023г. на Председателя на ДАНС, с която е допълнена заповед рег.№ 3-2345/01.09.2023г., като след думите „Налагане на принудителна административна мярка“ се добавя „експулсиране“ и принудителна административна мярка“; след думите „На основание“ се добавя „чл.42, ал.1, т.2 и“; след думите „Налагам принудителна административна мярка“ се добавя „експулсиране“ и принудителна административна мярка“ и след думите “За срок от 5/пет/ години се добавя „Мярката да бъде изпълнена в Руската федерация“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 46, ал. 2, т.т.1, 2 и 3 от ЗРЧБ (изм. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.).

СЪДИЯ: